

Estb. Kur. 18. 2. 1946.

Flenmon blev hedersspelman vid musik av sextiosex fioler.

Glada spelmän på Flenmokalaset: från vänster 76-årige Hj. Björklund, Oxelösund, förbundsordföranden Gustaf Wetter, Katrinholm, och värden på stället, nyblivne hedersspelmannen Nils Eriksson, Flenmo.

(Foto: Ateljé Forsslund.)

En så överväldigande spelmansglädje som den som lyfte takbjälkarna i Flenmons gillesstuga i lördagskväll har i varje fall under teknad aldrig blivit delaktig av tidigare. Herren till Flenmo hade inbjudit hela Sörmlands spelmansförbund till fest, och sextiosex spelmän hade hörsammat kallelsen. Från det ögonblick fiolerna packats upp och till dess bussarna tidigt på söndagsmorgonen häm-

tade förbundsmedlemmarna för att köra dem till årsmötet i Flen spelades det utan andra pauser än dem, som de oundgängliga talen krävde. Det spelades solo, duett, i lag och samfällt i två stämmor, och spelades det inte så stämde det. Skänklåtar och brudvalser, marscher och polskor virvlade över strängarna, och till slut tyckte man att hela gillesstugan gungade och neg i takt med denna

fantastiska musik. Flenmon själv blev hedersspelman på kuppen — ett oförsvarligt val, sa han själv, ty enligt egen utsägo kan han inte spela en not eller sjunga en ton. Men telefonreparatör Björkman från Flen — som inte var med i egenskap av spelman utan hörde till de övriga främlingar och gäster som inbjudits till kalaset — gav en fin replik på den

deklaration. när han i ett nattligt tal förklarade, att "det vet ju ändå alla, att Flenmon är Sörmlands största spelman".

Det började med glögg vid den stora, ännu illuminerade julgranen mitt på Flenmo gård med vittberömde förkörare Jansson som munskänk. Sedan samlades spelmännen i huvudbyggnaden, och när alla spelmäns egen professor, Sven Kjellström, anlant tillsammans med låtupptecknaren och musikkonsulenten Olof Andersson, satte man i gång. Första fiolerna stod i övervåningen och andra fiolerna i den nedre och i trappan mellan dem stod sörmlandsordföranden folkskol-

lärare Wetter från Katrineholm knäbyxor och slog takten både och nedåt. Redan nu fick man smak av den salighet, som skulle komma att skänka varje gande spelman, och man behövde kasta ett öga på professor Kjellström för att se, att han redan nu var av en fröjd ovanför allt förstå den svåra halkan ringlade sedan långa tåget av spelmän — de fällmogedräkter — ned för backen till gillesstugan, där en supé av stor väntade. Och där blev det också av, som sagt. Förköraren, som vice värd och dirigerade kön till gåsbordet för att det inte skulle stå trafikkaos, fick vara väldigt passlig med sina order för att slunga ut dem mellan låtarna. Roliga historier fick han behålla sig själv denna kväll — fram till halv 2 på natten hade han inplats med mer än ett par stycken då förstår man.

Men ett och annat tal fick man rymme för ändå. Det var för främst magister Wetter, som om spelmansförbundets framgång under det gångna året tackade Eriksson för kalaset och fästet märket på hans väst — ty kavaj hade redan åkt av — till tecken hans nya värdighet som hede